

**Prof. dr Paweł Gantkowski - Dziekan Wydziału Lekarskiego
Uniwersytetu Poznańskiego
w roku akademickim 1930/1931**

Lekarz, pionier zdrowia publicznego, działacz społeczny. Urodził się 28 XII 1869 r. w Gnieźnie w patriotycznej rodzinie Józefa, uczestnika powstania styczniowego, i Konstancji z Daszkiewiczów. Studiował medycynę we Wrocławiu, Monachium i Würzburgu, gdzie w 1895 r. uzyskał stopień doktorski na podstawie dysertacji dotyczącej tężca, a rok później zdał państwowy egzamin lekarski. W 1921 r. przyznano mu tytuł profesora honorowego, a rok później profesora nadzwyczajnego higieny ogólnej Uniwersytetu Poznańskiego.

Po krótkiej pracy u profesora Leube powrócił na ziemię polskie, początkowo praktykując jako lekarz w Witkowie, aby w 1901 r. na stałe osiąść w Poznaniu, gdzie rozwinął swoją działalność zawodową, udzielając licznych konsultacji lekarskich, prowadząc szczepienia przeciw ospie, a także obejmując kierownictwo nowo zorganizowanej „stacji opieki” nad osobami uzależnionymi od alkoholu. Zasłynął z umiejętności anestezji, wielokrotnie przeprowadzając znieczulenia operowanych pacjentów. Znana była także jego wielkoduszność i gotowość niesienia bezinteresownej i nieodpłatnej pomocy medycznej ludziom ubogim. Umiejętności organizacyjne Gantkowskiego zostały docenione po odzyskaniu przez Polskę niepodległości, czego efektem było powołanie go na stanowisko szefa Wydziału Zdrowia Publicznego w Komisariacie Naczelnej Rady Ludowej, następnie dyrektora Departamentu w Ministerstwie byłej Dzielnicy Pruskiej.

Decyzją Rządu RP wszedł do grona Najwyższej Rady Zdrowia; ponadto, w 1922 r. jako Komisarz Rządowy zorganizował pierwszą polską Izbę Lekarską Poznańsko-Pomorską, w kolejnych latach pełniąc funkcję jej prezesa, a także wiceprezesa Naczelnej Rady Lekarskiej z siedzibą w Warszawie.

Z Wydziałem Lekarskim Uniwersytetu Poznańskiego związał się wkrótce po jego otwarciu, otrzymując w 1921 roku tytuł profesora honorowego, a w 1922 r. obejmując Katedrę Higieny. W 1930 został wybrany dziekanem Wydziału Lekarskiego. Usunięty z Katedry Higieny decyzją ministra wyznań religijnych i oświecenia publicznego Janusza Jędrzejewicza, nadal prowadził wykłady i służył swoją wiedzą kolejnym pokoleniom adeptów sztuki medycznej. W 1934 r. przeszedł na emeryturę.

Powołany przez arcybiskupa Stablewskiego, przez okres 37 lat pełnił funkcję wykładowcy medycyny pastoralnej w Seminarium Duchownym w Poznaniu, wydając z tej dziedziny podręcznik w 1922 r.

Prowadził aktywną działalność patriotyczno-społeczną, zaangażował się bowiem w prace Towarzystwa Higieniczno-Społecznego jako członek jego Rady, a także przyjmując stanowisko prezesa Poznańskiego Związku Abstynenckiego „Wyzwolenie” oraz Związku Polskich Stowarzyszeń Abstynenckich w b. Rzeszy Niemieckiej.

Przewodniczył jako prezes Towarzystwu Kolonii Wakacyjnych dla Ubogich Dzieci „Stella”, poznańskiej Lidze Katolickiej, jak również Wielkopolskiemu Okręgowi Czerwonego Krzyża, służył ponadto ubogiej kształcącej się młodzieży uczestnicząc w pracach zarządu Komitetu na miasto Poznań Towarzystwa Pomocy Naukowej imienia Karola Marcinkowskiego. Działał w Radzie Miasta Poznania, Lidze Katolickiej, organizacji „Straż”. Został odznaczony Krzyżem Komandorskim Orderu Odrodzenia Polski (1921 r.), Krzyżem Komandorskim Grzegorza Wielkiego i godnością Szambelana Papieskiego.

Zmarł 11 X 1938 r. w Poznaniu. Spoczywa na Cmentarzu Zasłużonych Wielkopolan na poznańskiej Skałce. Tłumy poznaniaków obecnych na jego pogrzebie były najszczerzym potwierdzeniem znaczenia tego lekarza, naukowca, społecznika i patrioty dla miasta, regionu oraz środowiska uniwersyteckiego Wielkopolski.